

Arrest

nr. 114 387 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Mirza Khail (district Mohammad Agha van de provincie Logar), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. U zou anderhalf jaar lang in dienst zijn geweest bij een zakenman als assistent van een truckchauffeur. U zou in die periode drie keren naar Pakistan zijn gereisd om daar samen met de chauffeur textiel op te halen in Tarkhano. Toen u van de derde reis uit Pakistan naar Afghanistan terugkeerde, zouden jullie ter hoogte van Torkham bij een politiecontrole zijn tegengehouden. Enkele soldaten zouden jullie truck hebben doorzocht en tijdens

die controle zouden in jullie truck explosieven zijn gevonden. De chauffeur van de truck zou echter tijdig hebben kunnen ontsnappen van de plaats waar de controle plaatsvond en daarom zou enkel u zijn gearresteerd en naar het politiehooftkantoor van Jalalabad zijn overgebracht. De dag na uw arrestatie zouden de taliban naar uw ouderlijk huis zijn gekomen en hebben gezegd dat u ervan werd beschuldigd hen te hebben verklikt bij de autoriteiten. Zij zouden uw vader hebben gezegd dat u aan hen moest worden uitgeleverd en dat zij het recht hadden u te vermoorden omwille van uw daden. De eerste twee nachten van uw gevangenschap zou u hard zijn geslagen op verdenking van medewerking met de taliban. Na drie à vijf dagen gevangenschap zou uw vader 300.000 afghani borgsom hebben betaald en zou u zijn vrijgelaten uit de gevangenis. Hierna zouden uw vader en Shah Mahmud, een ver familielid, u meteen hebben meegenomen naar Peshawar waar zij een smokkelaar zouden hebben gevonden die uw vertrek richting Europa regelde. U zou rond februari 2011 vanuit Afghanistan zijn vertrokken en diende uw asielaanvraag in België in op 20 april 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele taskara voor d.d. 28/5/1389 (9 augustus 2010 Gregoriaanse kalender (GK)).

Kort na uw aankomst in België zou u van uw vader hebben vernomen dat sinds uw vertrek de taliban nog twee keren naar jullie huis kwamen op zoek naar u. In geval van terugkeer vreest u zowel de Afghaanse autoriteiten als de taliban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw verklaringen betreffende de problemen waaraan u in Afghanistan beweert te zijn blootgesteld, zijn immers op verschillende sleutelpunten uitermate vaag en oppervlakkig waardoor u het bestaan van deze problemen niet aannemelijk hebt kunnen maken. Derhalve bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen te vrezen met de taliban.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat uw gebrekkige verklaringen over uw werk als assistent van een truckchauffeur ernstig vragen doen rijzen over de geloofwaardigheid ervan.

Zo is de omschrijving van uw takenpakket erg vaag. U verklaart hierover dat u, als assistent, instond voor taken zoals het vervangen van een platte band, het aanbieden van water aan de chauffeur of het helpen bij het parkeren (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat u louter voor deze taken zou zijn aangenomen, is bedenkelijk. De vraag kan immers worden gesteld waarom niet iemand in dienst zou zijn genomen die, gezien de lange afstanden die afgelegd dienden te worden, ook als chauffeur kon fungeren. Wanneer u met deze vraag wordt geconfronteerd, blijkt ook u geen afdoende verklaring te kunnen geven. U stelt in dit licht enkel dat dit uw zaken niet waren en dat u enkel de helper was die moest helpen bij het parkeren (gehoorverslag CGVS, p. 22-23).

Verder is het opmerkelijk dat u niet blijkt te weten met welke truck jullie reden. Wanneer u deze vraag wordt gesteld, antwoordt u eerst erg oppervlakkig dat jullie met 'een grote truck' reden. Gevraagd naar het merk/model van de truck, moet u echter het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat u dit niet weet is erg bevreemdend en valt niet te rijmen met uw verklaring 3,5 maanden met deze wagen onderweg te zijn geweest en te hebben moeten bijspringen bij het parkeren of vervangen van een lekke band (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 21). Dat u analfabeet zou zijn, is geen afdoende verklaring voor het feit dat u het antwoord op deze vraag moet schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p. 13). Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u niet zeker blijkt te zijn van de plaatsnaam van de locatie waar jullie drie keren textiel gingen ophalen, van hoe de betaling ter plekke gebeurde of van de reden waarom jullie net daar textiel moesten ophalen (gehoorverslag CGVS, p. 13-14)

Ook zijn uw verklaringen over uw collega's opvallend vaag. Zo weet u over de chauffeur met wie u steeds op pad was enkel te zeggen dat hij afkomstig is uit Puli Zaidabad en dat hij 'groot, fit en bebaard' was (gehoorverslag CGVS, p. 12). U weet verder helemaal niets te zeggen over bijvoorbeeld zijn familiale situatie of hoe lang hij als voor de eigenaar van de truck werkte (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 15). Dat u zo goed als niets over deze man weet te zeggen, valt helemaal niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring 3,5 maanden enkel met deze persoon in dezelfde wagen onderweg te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 11, 21 en 22). Uw verklaring voor deze merkwaardigheid, nl. dat u geen interesse had om meer te weten over deze man (gehoorverslag CGVS, p. 23), is gezien de tijd die jullie samen doorbrachten helemaal niet afdoende. Daarnaast weet u ook over de zakenman die eigenaar was van de truck bitter weinig te vertellen. Zo verklaart u enkel te weten dat deze persoon naar de bazaar van Puli Kandari kwam met zijn producten (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verder weet u helemaal niets te zeggen over deze persoon of de zaak die hij had (gehoorverslag CGVS, p. 10-11).

Ten slotte zijn uw verklaringen over de periode waarin u dit werk zou hebben uitgevoerd niet coherent. Zo luidt uw antwoord op de vraag hoe lang u had gewerkt voor uw opdrachtgever aanvankelijk '3,5 maanden' (gehoorverslag CGVS, p. 11). In uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken valt echter te lezen dat u daar had geantwoord anderhalf jaar te hebben gewerkt bij de stoffenhandelaar (zie gehoorverslag DVZ d.d. 10 mei 2011). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, meent u dat u inderdaad anderhalf jaar voor deze man had gewerkt en dat de 3,5 maanden waarover u het eerder had, ging over de periode waarin u effectief onderweg was geweest (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Dat dit zo zou zijn, valt dan echter weer niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaring 14 of 15 dagen van huis te zijn geweest wanneer u goederen in Pakistan moest oppikken (gehoorverslag CGVS, p. 15). Wanneer dan immers een berekening wordt gemaakt, zou dit betekenen dat u voor de drie reizen slechts anderhalve maand onderweg was. Wanneer u opnieuw wordt geconfronteerd met deze incoherentie, meent u plots dat dit aantal dagen ging over de periode waarin jullie enkel naar Pakistan reden en niet heen terug reden (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dit valt echter moeilijk te rijmen met het feit dat u werd gevraagd naar het aantal dagen dat u 'van huis was' of met het feit dat u eerder ook al verklaarde slechts 'een paar nachten' onderweg te zijn geweest naar Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 15).

Uit bovenstaande argumentatie kan worden geconcludeerd dat de geloofwaardigheid van het werk dat u beweert te hebben uitgevoerd in Afghanistan ernstig in vraag kan worden gesteld. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van de problemen die u zou hebben gekregen naar aanleiding van dit werk ondermijnd. Een aantal bijkomstige elementen dragen bij tot deze vaststelling.

Uw verklaringen over de omstandigheden waarin u werd gearresteerd, bijvoorbeeld, zijn opnieuw erg mager. Zo is het opmerkelijk dat de truckchauffeur zomaar zou hebben kunnen ontsnappen terwijl jullie truck door drie soldaten werd gecontroleerd, één soldaat buiten stond toe te kijken en er zich nog soldaten verder op de weg bevonden (gehoorverslag CGVS, p. 19). Ook u weet hier geen verklaring voor te bieden en meent helemaal niet te weten hoe de chauffeur is kunnen ontsnappen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Verder weet u ook bijna niets te zeggen over wat er werd gevonden in jullie truck. U verklaart hieromtrent dat er explosieven werden gevonden, maar weet niet te specificeren over welke hoeveelheid of welk type explosieven het ging (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Daarnaast 'denkt' u ook dat er machinegeweren werden gevonden (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Ook in verband met uw detentie zijn uw verklaringen opnieuw vaag. Zo is het opmerkelijk dat u niet goed blijkt te weten hoe lang u was vastgehouden. Zo had u het bij uw gehoor bij de DVZ over twee dagen, terwijl u het tijdens uw gehoor op het CGVS dan weer had over drie à vier dagen of vier à vijf nachten (gehoorverslag DVZ d.d. 10 mei 2011 en gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Dat u onduidelijk bent over het aantal dagen dat u werd vastgehouden, valt moeilijk te rijmen met uw verklaringen hard te zijn geslagen in deze periode (gehoorverslag CGVS, p. 16). Er kan immers worden verondersteld dat u in dergelijk slechte omstandigheden beter zou hebben onthouden hoeveel tijd u daar hebt doorgebracht. Ook uw verklaringen omtrent de borgsom die uw vader zou hebben betaald, zijn opvallend beperkt. U verklaart in dit licht dat uw vader 300.000 afghani betaalde om u vrij te krijgen en dat hij hiertoe een stuk grond had moeten verkopen en wat geld had moeten lenen bij andere dorpelingen (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Wanneer u dan wordt gevraagd hoeveel grond uw vader had verkocht, aan wie hij dit had verkocht of hoeveel hij had geleend/ontvangen voor de grond, moet u steeds het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p. 8-9).

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat gezien uw gebrekkige en vaak incoherente verklaringen ernstig kan worden getwijfeld aan de problemen die u in Afghanistan beweert te hebben gekend met de taliban en met de Afghaanse autoriteiten. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De taskara die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Dit document bevat immers geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit Mohammad Agha (Logar provincie), kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in de hoofdstad Kabul worden bekeken. Op basis van uw

verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. U verklaart immers – behalve uw arrestatie die hierboven ongeloofwaardig werd bevonden (zie supra) – nooit problemen te hebben gekend met de Afghaanse autoriteiten of met andere burgers in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd of u zelf oordeelt dat u zich elders in Afghanistan kunt vestigen, antwoordt u negatief en baseert u zich hiervoor enkel op de problemen die u er met de Taliban en de autoriteiten kende (gehoorverslag CGVS, p. 22). Uit bovenstaande beslissing werd de ongeloofwaardigheid van deze problemen echter reeds uitvoerig beschreven (zie supra), waardoor dit argument niet in rekening kan worden gebracht. U blijkt bovendien naast het Pashtun ook deels het Dari machtig te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Verder hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u of uw familie niet over de financiële middelen zou beschikken om zich in Kabul te vestigen. De verklaringen die u aflegt over uw financiële situatie waren immers telkens zodanig vaag, dat enkel kan worden geconcludeerd dat u het CGVS geen duidelijk beeld hebt gegeven van uw financiële situatie. Zo meent u niet te weten over hoeveel grond uw familie beschikt, en dit ondanks uw verklaring dat uw vader omwille van uw problemen een deel ervan zou hebben verkocht (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder weet u over de borgsom die uw vader destijds zou hebben betaald niet te zeggen of hij het geleende geld daartoe al had terugbetaald of niet (gehoorverslag CGVS, p. 9). Daarnaast blijkt u ook niet goed op de hoogte te zijn van het bedrag dat uw vader betaalde aan de smokkelaar of hoe uw vader de betaling regelde, aangezien jullie zich op dat moment in Pakistan bevonden (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ook over hoe uw vader dit geld had kunnen verzamelen, te meer gezien uw verklaring dat hij een paar dagen voordien de borgsom van meer dan 5.000 dollar had betaald, kunt u helemaal geen duidelijkheid bieden (gehoorverslag CGVS, p. 18). Daarnaast valt uit uw verklaringen op te maken dat u en uw familie steeds op de steun konden rekenen van een ver familielid, die volgens uw eigen verklaringen rijker was dan jullie (gehoorverslag CGVS, p. 9-10, 18 en 20). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet op de steun van deze persoon zou kunnen rekenen. Tot slot blijkt draagt het feit dat uw vader uw documenten vanuit Kabul opstuurde (gehoorverslag CGVS, p. 15), draagt enkel bij tot de vaststelling dat u er op voldoende steun zou kunnen rekenen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “complexe, high-profile” aanslagen voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings “Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en “Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker verklaarde zowel de taliban te vrezen als de Afghaanse overheid nadat er in de truck, waarin hij als assistent meereed, bij een controle explosieven werden gevonden. Gelet op zijn overwegend vage en tegenstrijdige verklaringen hierover maakt verzoeker zijn functie als assistent van een truckchauffeur evenwel geenszins aannemelijk.

Zo kan vooreerst niet kan worden ingezien, alleen al vanuit economisch standpunt, waarom een vervoersfirma iemand in dienst zou nemen wiens taken beperkt zijn tot het vervangen van platte banden of het aanbieden van water aan de chauffeur aangezien een chauffeur voor dergelijke handelingen in principe geen assistentie nodig heeft. Gelet bovendien op de lange afstanden die dienden afgelegd te

worden kan in deze redelijkerwijze worden verwacht dat de firma hiervoor een tweede chauffeur in dienst zou nemen. Verzoeker geeft voor deze vaststelling geen aannemelijke verklaring.

Verzoeker legt voorts tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin hij dit werk zou hebben uitgevoerd hebben. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij daar anderhalf jaar zou hebben gewerkt terwijl hij bij het Commissariaat-generaal aanvankelijk beweerde er 3,5 maanden te hebben gewerkt. Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd wijzigt hij zijn versie en stelt hij dat hij inderdaad anderhalf jaar voor deze man had gewerkt en dat de 3,5 maanden waarover hij het eerder had, ging over de periode waarin hij effectief onderweg was geweest. Deze verklaring strookt echter niet met zijn eerdere verklaring 14 of 15 dagen van huis te zijn geweest wanneer hij goederen in Pakistan moest oppikken. Dat verzoeker zijn verklaringen wijzigt in functie van de vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoeker legt bovendien uiterst vage verklaringen af over zijn collega's. Zo weet hij over de chauffeur met wie hij steeds op pad was enkel te zeggen dat deze afkomstig is uit Puli Zaidabad en dat hij 'groot, fit en bebaard' was. Dat verzoeker verder helemaal niets weet te zeggen over diens familiale situatie of hoe lang hij als voor de eigenaar van de truck werkte is niet aannemelijk zeker nu verzoeker verklaarde enkel met deze persoon gedurende meer dan drie maanden in dezelfde wagen onderweg te zijn geweest. Verzoekers verklaring hiervoor dat de chauffeur veel ouder was en het niet in de cultuur past om veel vragen te stellen is een *post factum* verklaring die geenszins kan overtuigen aangezien verzoeker eerder bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij geen interesse had om meer te weten over deze man en hij met geen woord repte over de Afghaanse culturele gebruiken. Al deze vaststellingen in samenhang met het gegeven dat verzoeker daarnaast niet de minste toelichting geven over de zakenman die eigenaar was van de truck noch over de zaak die hij had, verhindert nog verder enig geloof te hechten aan verzoekers verklaring in dienst te zijn geweest van een truckbedrijf. Dienvolgens kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker hierdoor beweerdelijk zou hebben gekregen. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering hiervoor zowel de Afghaanse overheid als de taliban te moeten vrezen.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aantoonde.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient te worden benadrukt dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM,

Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat, veilig bereikbaar is en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verzoeker toegevoegd aan zijn aanvullende nota van 8 november 2013, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements (AGE's)* 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden gevisieerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker heeft gelet op zijn vage verklaringen hierover niet aannemelijk kunnen maken dat hij of zijn familie niet over de financiële middelen zou beschikken om zich in Kabul te vestigen. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij en zijn familie steeds op de steun konden rekenen van een ver familielid, die volgens verzoekers eigen verklaringen rijker was dan hen. Er zijn bijgevolg in hoofde van verzoeker geen redenen die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in Kabul. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER